

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 2. An, & quale peccatum sit non lavare manus ante Missam, vel
omittere preces inter induendum, aut aliquid omittere in decursu Missæ?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

stantia sacrificii consistat in sola consecratione, quod tamen negant alii cum Averf. q. 11. S. 16. § quare Toletus l. 2. c. 5. Pasqual. q. 325. La Croix l. 6. p. 2. n. 548. volentes, substantiam Sacrificii complecti etiam utramque sumptionem; nihilominus sumptio adhuc pertinet ad integritatem & consumationem Sacrificii, sub præcepto sumendi id, quod in Sacrificio oblatum est, quia naturâ suâ servit ad significandum Symbolicè Deum, vitæ mortisque Dominum, quatenus tendit in destructionem rei Sacrificatæ quoad esse Sacramentale, seu sub ea ratione, quam per consecrationem accepit; Unde Toletus l. c. cum in pyxide, inquit, conservatur Hostia consecrata, Sacramentum est, non Sacrificium; cum verò in Missa consecratur, & sumitur, non tantum Sacramentum est, sed etiam Sacrificium, utpote quod in ipsa consecratione, & sumptione consistit: quæ proin sumptionis actio ita necessariò exigitur, ut neque Ecclesia circa illam dispensare possit, sed deficiente primo Sacrificante, ab alio Sacerdote suppleri debeat; perficere autem, & supplere inceptum sacrificium, non est novum panem novumque vinum consecrare, & sumere; nam id esset novum Sacrificium, sed est id superaddere, quod deest jam incepto, incepto autem Sacrificio in casu

posito sola deest S. sanguinis sumptio: ergo hæc sola supplenda erit: Unde rectè egit Oblivius Sacerdos sumendo inposito casu solas species S. Sanguinis.

Ad 2. Q. 1. Membr. graviter ⁵³¹ peccari ab eo, qui absque rationabili causa manus ante Missam non lavat contendit Ant. Cotonius l. 2. controvers. 5. c. 4. n. 84. ea ratione motus, quòd illotis manibus accedere ad hanc sacramentalem gravis sit irreverentia; tum ob significationem, quam in se continet lotio manuum; tum ob analogiam, quam mensa hæc sacra habet cum profana, ad quam lotio manuum præmittitur.

Verum non delinqui graviter ab eo, qui ante, vel post Missam manus non lavat; imò probabiliter nec venialiter, interveniente rationabili aliqua causa, & nisi fortè manus essent valde immundæ, & sordidæ, tenet communis DD. sententia. Ratio est, quia hujus gravis obligationis nulla efficax ratio ostendi potest; Rubricæ enim de lavandis manibus ante, & post Missam per se non continent ullum rigorosum præceptum, ut advertit Suarez D. 82. ante 1. S. & si aliquid continerent, ejus transgressio non nisi venialis foret; imò multæ ex Missalis Rubricis, quæ scilicet non versantur circa valorem Sacrificii, aut de-

defectus substantiales, nec continent aliquid, quod aliàs in jure, vel ex legitima consuetudine graviter præcipitur, sunt tantùm directivæ, ut notat Fag. cum aliis l. 3. c. 21. n. 9. & 32. quæ secundùm Tambur. l. 2. c. 5. §. 1. Gobat in Exp. t. 3. n. 737. & alios per se nec sub veniali obligant, nisi fortè negligantur animo inducendi novum ritum in Ecclesia, quod per se utique grave esset, & graviter prohibetur à Pio V. init. Missal. & Trident. Sess. 22. in Decret. de observand. &c. vel nisi negligantur cum Scandalo, aut ex contemptu; imò etsi observatio Rubricæ contemneretur, quia nempe levis est, seu levitas Rubricæ, adhuc non nisi veniale esse, docent Gobat n. 738. Laym. Tambur, Soc. & alii; mortale verò si contemneretur potestas Ecclesiæ, vel legitimi Superioris ita disponentis, & ordinantis.

Unde sententia Cottonii sub eo rigore meritò unanimi DD. consensu rejicitur, nec apparet, qua verisimilitudine sustineri possit, nec allata ratio stringit, ut patet etiam ex Matth. 15. ubi Christus excusat, & liberos ab omni culpa pronuntiat Discipulos suos non lavantes manus ante comestionem; nec id solet à multis fieri in jentaculis præsertim, & collaciunculis vespertinis diebus jejunii; nec periculum est irreverentiæ sacro huic convivio irrogandæ; cum

ante consecrationem alia adhuc subsequatur manuum ablutio ad *Lavabo.*

Ob insinuatam tamen rationem non pauci apud Dianam p. 1. tr. 12. R. 19. censent, omittere prædictam manuum lotionem peccatum esse veniale, quod satis probabile videtur, si absque omni causa id fiat, præsertim cum Rubricæ etiam directivæ tantùm, secundùm Quarti, p. 2. t. 1. Averf. & alios, si absque causa non observentur, non excusent à veniali, eò quòd videatur neglectus temerarius rei non contemnendæ, sitque recessus, & deordinatio à communi praxi, & consuetudine Ecclesiæ sine rationabili causa in re meritò observanda.

Ad 2. Q. 2. Membr. an, & 532
quale peccatum sit omittere preces inter induendum? Non convenit inter DD. esse peccatum grave, affirmant apud Bonac. de Euch. d. 4. q. ult. p. 9. Navarr. c. 25. n. 73. Azor. c. 29. q. 5. Sylvest. Gavar. & alii; eò quòd negligatur gravis Ecclesiæ Cere-
monia.

Sed contrarium non immeritò sentiunt Gobat tr. 3. n. 387. Rodriq. Henriq. Averf. Castrop. & alii non agnoscentes in hoc nisi peccatum veniale; quia non apparet, unde id vel jure, vel con-

consuetudine cum tanto rigore præcipiatur: imò Tambur cum aliis de *Sacris. Miss.* l. 1. c. 7. §. 1. nec peccatum veniale facile admittit eò, quòd nullum de hoc extet præceptum: Verùm communis sententia affirmat, peccari leviter, quia est id contra Rubricam saltem consuetudine receptam, & deviatio à communi praxi; si tamen loco prædictarum precum aliæ substituuntur, & recitentur, putat Fagund. nullum esse peccatum, testaturque id fieri à quibusdam, nec improbat.

533 Ad 2. Q. 3. Membr. notandum est, partes Missæ alias esse ordinarias, quæ scilicet semper, seu in omni Missa dicuntur, cujusmodi sunt Confessio, Epistola, Evangelium, Præfatio, Pater noster, &c. Alias verò esse non ordinarias, quæ scilicet non semper dicuntur in omni Missa, uti est *Gloria, Credo, sequentia, laudatio, dies iræ, plures Epistolæ &c.* Hoc notato

R. cum Suarez de *Sacr.* d. 18. S. 3. Lug. de *Euch.* d. 20. S. 4. Palao tr. 22. p. 11. Tambur. l. 2. c. 5. §. 2. Gobat n. 762. Dian. Fill. Quarti, aliisque communiter contra Averf. omittere partem non Ordinariam v. g. *Gloria, Credo, Communicantes, hanc igitur, Evangelium S. Joann. in fine &c.* peccatum esse duntaxat veniale, eò quòd sint partes Missæ valde accidentariæ, aut non notabiles, id, quod Pasqual. q. 200. Quarti, & Quindenado. affirmant, etsi plures ejusmodi partes non ordinariæ in magna, etiam quantitate omittantur, v. g. omnia *festamus genua* cum omnibus secundariis orationibus, & Epistolis secundariis.

Omittere verò partem Missæ Ordinariam per se loquendo peccatum esse mortale, nisi parvitas materiæ excuset, aut inadvertentia leviter culpabilis, v. g. omittere *Kyrie eleison*, tractum, orationem principalem in uno tantum loco &c.

In Canone tamen omittere unum, alterumve verbum putant aliqui cum Cottono *controv.* 5. c. 3. n. 98. peccatum esse mortale, sed nimis rigidè; nam licet minor omissio sufficiat ad constituendum mortale in Canone propter ejus reverentiam, quàm in aliis Missæ partibus, nulla tamen ratio apparet tanti rigoris: Unde communiter meritò sentiunt DD. omittere unum, alterumve verbum non excedere lineam levitatis; imò Suarez l. c. cum Tambur. & aliis rectè negant peccatum esse mortale omittere ea, quæ interponenda sunt in oratione *Communicantes*, vel in oratione *Hanc igitur*, quin nec omittere in consecratione illud enim, peccatum esse

D d d d

esse

esse grave, meritò cenſet Tambur. cum aliis contra alios; quia in omiſſione unius particulæ, quæ non eſt de ſubſtantia conſecrationis non apparet ulla gravitas; omittete tamen tantùm aliqua verba in Canone, vel ea variare, aut corrumpere ita, ut immutetur ſenſus, culpam eſſe lethalem cenſent Fill. Dian & alii, uti etiam ſi talis omittatur ritus, qui ob ſpeciale myſterium valde ſit notabilis, quam ob cauſam Suarez cum aliis *D. 85. S. 2.* arbitratur, peccatum eſſe grave, omittete fractionem Hoſtiæ, aut illius cum ſanguine mixtionem; id quod aliqui cum Tambur. *l. 2. c. 5. §. 2.* affirmant etiam de omiſſione ſolius aſuſionis aquæ in media Miſſa, eò, quòd illa ſingulare myſterium repræſentet, effuſionem ſcilicet ſanguinis, & aquæ è latere Chriſti mortui; in ò Averſa *§. 5.* putat ſine illa ob nullam neceſſitatem celebrari poſſe.

534 Ad 3. Q. R. in Miſſa nihil per ſe addendum, nihilque omittendum eſſe, patet ex prohibitione Pii V. initio Miſſal. & Concilii Trident. *ſeſſ. 22. in Decret. de obſervand.* atque ex alibi dictis, & quidem majori jure nihil addendum eſt; quia, ut notat Suarez *d. 83. S. 2.* gravior eſt culpa commiſſionis, quàm omiſſionis, majùſque periculum ſuperſtitionis eſt addendo, quàm omittendo. Unde Tambur. *l. 2. c. 5. §. 3.* ait peccaturum eum, qui ex privata devotione, etiam ſecretè, adde-

ret Orationem Dominicam, aliamve ſimilem; quia addit aliquid, quod non eſt in Miſſa, & non niſi à parvitate materiæ à gravi excuſatur. Interim conatur excuſare S. Franc. Xaverium, qui ante Communionem ſolitus erat addere orationem à ſe latinè compositam pro conversione Indorum, varias adducens rationes; quia videlicet potuit id feciſſe ex inspiratione divina, vel id à Sede Apoſtolica obtinuſſe, vel tanquam hujus Legatus ſecum ipſo in hoc diſpenſaſſe.

Nihilominus rectiùſ affirmant alii cum Navarr. Quarti, La Croix n. 431. nullum eſſe peccatum ante Communionem intermiſcere conſiderationem aliquam circa ea, quæ ſunt in Miſſa, ſeque aliquamdiu detinere in piis affectibus excitandis, dummodò longa mora, præſertim in publico, evitetur; tum quia mens manet interim Miſſæ applicata, cenſetürque eſſe moralis adhuc continuatio, quamvis brevis interruptio interveniat; tum quia videtur hæc eſſe conſuetudo Virorum piorum, & timoratorum & ipſæ Rubricæ brevem aliquam meditationem, ſeu conſiderationem SS. Sacramenti admittant poſt ſumptionem ſacri Corporis; tum demum quia licèt conſtet id à pluribus factitari, ſcientibus Superioribus, à nemine tamen eorum conſtat id reprehenſum, aut prohibitum fuiſſe; Unde non eſt audiendus hæc Dicaſtill.